

	Zaaknummer: OLOGJvB31 (zaaknummer 00231380)
Onderwerp:	Uitspraak Raad van State met betrekking tot de niet aanwijzing tot gemeentelijk monument van een graf te Vlijmen

Collegevoorstel

Inleiding

Het verzoek van de heer Mimpfen tot aanwijzing van een graf op de begraafplaats te Vlijmen tot gemeentelijk monument heeft u op 12 oktober 2010 afgewezen. Met betrekking tot dit besluit heeft een bezwaar- en beroepsprocedure gelopen en er is vervolgens hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Op 11 juli 2012 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uitspraak gedaan op dit hoger beroep.

Feitelijke informatie

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft het hoger beroep ongegrond verklaard.

Afweging

Met de ongegrondverklaring van het hoger beroep is het primaire afwijzingsbesluit onherroepelijk geworden. In navolging van de rechtbank is ook de Raad van State tot het oordeel gekomen, dat u voldoende gemotiveerd heeft waarom u het graf niet tot gemeentelijk monument aanwijst. Er ligt een deskundig advies aan ten grondslag en een hernieuwde adviesinwinning bij de monumentencommissie naar aanleiding van het in bezwaar overgelegde rapport van ViCie wordt niet noodzakelijk geacht.

Voor verdere inhoud verwijs ik u naar bijgevoegde uitspraak van de Raad van State.

Inzet van Middelen

Er zijn geen financiële en/of personele consequenties verbonden aan dit voorstel.

Procedure

Met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State is de procedure beëindigd.

Voorgenomen besluit

Wij stellen u voor bijgaand besluit vast te stellen.

	Zaaknummer: OLOGJvB31 (zaaknummer 00231380)
Onderwerp: Uitspraak Raad van State met betrekking tot de niet aanwijzing tot gemeentelijk monument van een graf te Vlijmen	

BESLUIT

De college van Heusden heeft in de vergadering van 7 augustus 2012

gelet op: Algemene wet bestuursrecht;

besloten:

de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State d.d. 11 juli 2012, 201112519/1/A2, voor kennisgeving aan te nemen

namens het college van Heusden,
de secretaris,

mr. J.T.A.J. van der Ven

INGEKOMEN

12 JUL 2012

Gemeente Heusden

College van burgemeester en wethouders van
Heusden
Postbus 41
5250 AA VLIJMEN

Datum
11 juli 2012

Ons nummer
201112519/1/A2

Uw kenmerk
J. van Baardwijk

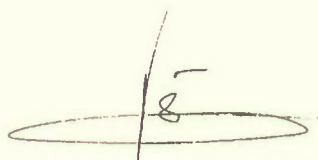
Onderwerp
E.M.A. Mimpfen/b en w Heusden
Monument

Behandelend ambtenaar
A.A.E. Jansen
070-4264365

In de bovenvermelde zaak is uitspraak gedaan. Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Hoogachtend,

de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

E. Mimpén, wonend te Uden,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Hertogenbosch van
4 november 2011 in zaak nr. 11/1430 in het geding tussen:

Mimpén

en

het college van burgemeester en wethouders van Heusden.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2010 heeft het college een verzoek van Mimpfen om het graf (hierna: het object) van zijn grootvader Gerardus Hermanus Jansen (hierna: wijlen de heer Jansen), gelegen bij de Rooms Katholieke kerk te Vlijmen in de gemeente Heusden, op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen, afgewezen.

Bij besluit van 31 maart 2011 heeft het college het door Mimpfen daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 4 november 2011, verzonden op 9 november 2011, heeft de rechtbank het door Mimpfen daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft Mimpfen bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 2 december 2011, hoger beroep ingesteld. De gronden van het hoger beroep zijn aangevuld bij brief van 27 december 2011.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 juni 2012, waar Mimpfen, in persoon en bijgestaan door mr. R.H. Vosseveld, werkzaam bij ViCie, en het college, vertegenwoordigd door J.E.W. van Baardwijk, werkzaam bij de gemeente Heusden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de Monumentenverordening 2000 van de gemeente Heusden (hierna: de verordening) kan het bestuursorgaan, al dan niet op verzoek van belanghebbenden, besluiten onroerende monumenten als beschermd gemeentelijk monument op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen.

Ingevolge het tweede lid, voor zover hier van belang, hoort het bestuursorgaan voordat het over de plaatsing een besluit neemt de Monumentencommissie.

2.2. Mimpfen heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat het object betekenis heeft gezien vanuit de oorsprong van zijn familie en het object na aanwijzing als gemeentelijk monument een blijvende herinnering zal geven aan de Tweede Wereldoorlog. Bij het verzoek heeft hij een cultuurhistorisch rapport van C. Mertens van De Terebinth van 30 augustus 2007 overgelegd (hierna: het rapport van Mertens).

R. ten Dam, voorzitter van de Stichting Dodenakkers.nl heeft in juni 2010 op verzoek van de Monumentencommissie van Heusden (hierna: de monumentencommissie) en in opdracht van het college een advies uitgebracht (hierna: het advies van Ten Dam). De monumentencommissie heeft onder verwijzing hiernaar in haar vergadering van 15 juli 2010 geadviseerd het object niet op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen

(hierna: het advies van de monumentencommissie). Het college heeft dit aan zijn besluit tot afwijzing van het verzoek van Mimpfen, zoals gehandhaafd bij besluit van 31 maart 2011, ten grondslag gelegd.

2.3. Mimpfen heeft in bezwaar een deskundigenrapport van ViCie van 6 januari 2011 (hierna: het rapport van ViCie) overgelegd. Daarin concludeert ViCie dat voldoende gronden bestaan om een gemeentelijke monumentenstatus van het object te rechtvaardigen. Onder verwijzing naar dit rapport voert Mimpfen aan dat het college zich ervan had moeten vergewissen of het advies van Ten Dam op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat het college bij besluit van 31 maart 2011 inhoudelijk had moeten ingaan op het rapport van ViCie, nu de feiten daarin anders zijn gewaardeerd dan in het advies van Ten Dam. Omdat het college dit niet heeft gedaan, is het besluit van 31 maart 2011 volgens Mimpfen in strijd met artikel 3:9 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) genomen en berust dit besluit niet op een deugdelijke motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend, aldus Mimpfen.

2.3.1. In het advies van Ten Dam is vermeld dat voor de aanwijzing van het object tot gemeentelijk monument op basis van schoonheid onvoldoende reden bestaat, omdat het object te weinig bijzonder en vrij algemeen in voorkomen is en het gebruikte materiaal, kunststeen van afgewerkt cement, veel voorkomend is. Verder is over de cultuurhistorische waarde vermeld dat de aanwijzing van een graf tot monument met name bedoeld is om een bijzonderheid aan te geven en dat, in aanmerking genomen dat in heel Nederland graven zijn terug te vinden van oorlogsslachtoffers, het object op zich geen unicum is in het funeraire landschap. Dat wijlen de heer Jansen in Duitsland is omgekomen is volgens het advies van Ten Dam evenmin een bijzonderheid. Voorts is daarin vermeld dat het object in samenhang met de andere oorlogsgraven op het kerkhof wel een fysieke getuigenis van een bijzondere periode in de Nederlandse geschiedenis in het algemeen en van de funeraire geschiedenis in Vlijmen in het bijzonder is, maar omdat geen enkel oorlogsgraf op het kerkhof is aangewezen als gemeentelijk monument, het niet opportuun lijkt het object aan te wijzen als gemeentelijk monument, aldus het advies van Ten Dam.

In het advies van de monumentencommissie is verwezen naar het advies van Ten Dam en is vermeld dat de monumentencommissie zich hierin kan vinden. Voorts is hierin vermeld dat uit cultuurhistorisch oogpunt, de betekenis van het object voor de eigen familiegeschiedenis moet worden onderscheiden van die voor de geschiedenis als vorm van algemeen belang, en dat de betekenis van het object in laatstgenoemde zin in dit geval onvoldoende groot is. Alles overwegende, heeft de monumentencommissie geadviseerd het object niet op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen.

2.3.2. Het advies van de monumentencommissie is, gezien in samenhang met het advies van Ten Dam, deugdelijk gemotiveerd. De commissie bezwaarschriften heeft in haar advies van 15 februari 2011, dat het college tot het zijne heeft gemaakt, gesteld dat het advies van Ten Dam van een externe, onafhankelijke adviseur is en dat dit tot stand is gekomen na gedegen onderzoek, waarbij de commissie bezwaarschriften heeft verwezen

naar de als bijlage bij het advies van Ten Dam overgelegde lijst van geraadpleegde bronnen.

Het betoog van Mimpfen biedt geen aanknopingspunten voor twijfel aan deze conclusie. Het enkele feit dat in het rapport van ViCie de feiten anders zijn gewaardeerd waardoor hij tot een tegengestelde conclusie komt over de monumentwaardigheid, is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen. Het college heeft bij beantwoording van de vraag of het object op de gemeentelijke monumentenlijst wordt geplaatst beoordelingsvrijheid en de monumentencommissie is de bij de verordening aangewezen deskundige om het college daarover te adviseren. Daarbij is in aanmerking genomen dat, zoals het college bij de hoorzitting van de commissie bezwaarschriften en ter zitting heeft toegelicht, het rapport van ViCie geen nieuwe feiten vermeldt en het rapport van Mertens, dat wel aan de monumentencommissie is voorgelegd, volgt. Het college kon er onder die omstandigheden redelijkerwijs van afzien het rapport van ViCie aan de monumentencommissie voor te leggen.

De rechtbank heeft derhalve terecht geen grond aanwezig geacht voor het oordeel dat het besluit van 31 maart 2011 in strijd met artikel 3:9 van de Awb is genomen of ondeugdelijk is gemotiveerd.

Het betoog faalt.

2.4. Het betoog van Mimpfen dat het ontbreken van beleid van het college op het gebied van oorlogsgraven een doorslaggevende rol heeft gespeeld, kan niet worden gevolgd. Gezien het advies van Ten Dam en het advies van de monumentencommissie, heeft de rechtbank met juistheid geoordeeld dat het college het verzoek heeft beoordeeld op grond van de criteria 'schoonheid' en 'cultuurhistorische waarde' en dat het ontbreken van beleid van het college op het gebied van oorlogsgraven geen doorslaggevende rol heeft gespeeld. De enkele verwijzing door Mimpfen naar de besluiten van 12 oktober 2010 en 31 maart 2011 leidt niet tot een ander oordeel.

2.5. Het betoog van Mimpfen dat het besluit van 31 maart 2011 de onomkeerbare situatie met zich kan brengen dat het object wordt geruimd en dat de nadelige gevolgen van het besluit daarom onevenredig voor hem zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, faalt. Het besluit ziet op de afwijzing van de monumentenstatus en brengt niet met zich dat het object wordt geruimd. De rechtbank heeft terecht het beroep op artikel 3:4, tweede lid, van de Awb verworpen.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. N.S.J. Koeman, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.M. van Meurs-Heuvel, ambtenaar van staat.

w.g. Koeman
lid van de enkelvoudige kamer

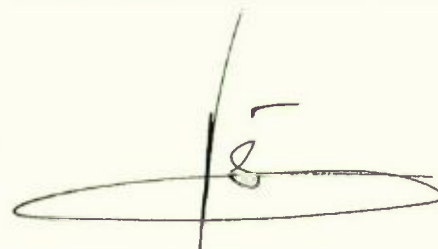
w.g. Van Meurs-Heuvel
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2012

47-615.

Verzonden: 11 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-HERTOGENBOSCH

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 11/1430

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 november 2011

inzake

E.M.A. Mimpfen,
te Uden,
eiser,
gemachtigde: mr. W.B. de Kleuver,

tegen

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden,
verweerder,
gemachtigde: J. van Baardwijk.

Procesverloop

Bij besluit van 12 oktober 2010 heeft verweerder het verzoek van eiser om het graf van zijn overleden grootvader aan te wijzen als gemeentelijk monument, afgewezen

Het hiertegen door eiser gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 31 maart 2011 ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 25 oktober 2011, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is of het besluit van verweerder van 31 maart 2010 in rechte stand kan houden.

De feiten

2. Op 20 oktober 1941 is de heer G.H. Jansen, de grootvader van eiser, in Duitsland overleden. Hij is vervolgens eveneens in 1941 begraven op de begraafplaats van de rooms-katholieke kerk St. Jan Geboorte te Vlijmen. Eiser wil het graf van zijn grootvader restaureren en in verband daarmee heeft hij verweerder verzocht het graf aan te wijzen als gemeentelijk monument in de zin van de Monumentenverordening 2000 (hierna: de Monumentenverordening).

Eiser heeft aanvankelijk de toenmalige minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap verzocht het graf als beschermd rijksmonument aan te wijzen. Dit verzoek werd afgewezen omdat het graf niet kon worden aangeduid als topmonument in de zin van de door de

NL 4 14-NOV-2011 09:59:4037

minister gehanteerde Beleidsregels 2000. Het tegen deze besluitvorming gericht beroep is door de rechtbank Den Bosch bij uitspraak van 19 mei 2009 (AWB 08/496) ongegrond verklaard.

In zijn aanvraag van 11 juni 2009 heeft eiser aangegeven dat het graf voldoende monumentale waarde bezit om als gemeentelijk monument te worden aangewezen. Eiser meent dat het graf een rol kan spelen in het levendig houden van de verschrikkingen en de bevrijding van het naziregime en dat het van groot belang is de steeds zeldzamer wordende variant van het zogeheten 'Botonee-kruis', waarmee het graf is voorzien, in stand te houden. Eiser heeft zijn aanvraag vergezeld doen gaan van een document dat als cultuur/historisch rapport wordt aangeduid en dat in augustus 2007 is opgesteld door dhr. C. Mertens, namens de Stichting 'De Terebinth'.

Nadat eiser en het kerkbestuur op 17 december 2009 door de gemeentelijke monumentencommissie zijn gehoord, heeft deze commissie besloten om dhr. R. ten Dam, voorzitter van de Stichting Dodenakkers, te verzoeken nader advies uit te brengen. In juni 2010 adviseerde Ten Dam niet tot plaatsing op de gemeentelijke monumentenlijst over te gaan.

De monumentencommissie heeft eiser vervolgens de gelegenheid geboden om in haar vergadering van 15 juli 2010 op het advies van Ten Dam te reageren, van welke gelegenheid eiser gebruik heeft gemaakt.

De monumentencommissie heeft in navolging van Ten Dam negatief geadviseerd. Een en ander heeft er toe geleid dat verweerder bij besluit van 12 oktober 2010 afwijzend op eisers aanvraag heeft beslist. In het tijdens de bezwaarfase in opdracht van eiser door Vicie te Arnhem opgestelde rapport betreffende de erfgoedwaarde van het graf hebben de adviescommissie bezwaarschriften, van wier hoormogelijkheid eiser geen gebruik heeft gemaakt, en verweerder geen aanleiding gezien op de afwijzing terug te komen.

De standpunten

3. Verweerder heeft in navolging van de monumentencommissie het standpunt ingenomen dat voor plaatsing op de gemeentelijke monumentenlijst in verband met schoonheid van het graf geen reden bestaat. Daarvoor is het graf te weinig bijzonder en vrij algemeen in voorkomen, terwijl ook het gebruikte materiaal geen plaatsing rechtvaardigt. Het rapport van dhr. Mertens noch dat van Vicie geven op dit punt aanleiding voor aan andere waardering. Voorts is een plaatsing op basis van cultuurhistorische waarde niet zonder discussie. Het graf is geen unicum in het funeraire landschap. Er zijn in Nederland veel oorlogsgraven, terwijl de omstandigheid dat de grootvader in Duitsland is omgekomen geen bijzonderheid is. Hoewel het graf voor de geschiedenis van Vlijmen een bijzondere betekenis heeft, lijkt het, gezien geen enkel oorlogsgraf als gemeentelijk monument is aangewezen, niet opportuun het graf van eisers grootvader, die niet zonder controverse is, als gemeentelijk monument aan te wijzen. Mocht de gemeente in de toekomst tot het aanwijzen van oorlogsgraven als monument overgaan, dan zal het graf van eisers grootvader in de procedure worden meegenomen.

Het door eiser in de bezwaarfase overgelegde Vicie-rapport maakt dit in de ogen van verweerder niet anders nu dit rapport niet uitgaat van andere feiten dan wel kenmerken van het graf. Enkel de waardering van die feiten en kenmerken verschilt van het rapport van dhr. Ten Dam.

Ten slotte heeft verweerder er op gewezen dat hem, gelet op de discretionaire bevoegdheid ter zake, een behoorlijke beleids- en beoordelingsvrijheid toekomt.

4. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 3:2 in samenhang met artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (verder: de

AWB), alsook met artikel 3:9 en artikel 3:46 van de Awb. Immers, in het eerste en nadere advies van Vicie wordt aangegeven dat het graf op cultureelhistorisch punt juist wel hoog scoort gezien de context en de achtergrond van het graf. In het advies van de monumentencommissie wordt dit onvoldoende weerlegd. Aangezien het bestreden besluit op dit advies is gebaseerd, is dit onvoldoende gemotiveerd. Het bestreden besluit gaat ook nagenoeg niet in op de Vicie-adviezen.

Wat schoonheid betreft meent eiser op basis van het nadere Vicie-advies dat de vormentaal niet zo wijdverspreid en dus normaal is als de monumentencommissie wil doen voorkomen. Eiser heeft ten slotte gesteld dat de omstandigheid dat tot nog toe geen oorlogsgraven als monument zijn aangewezen en dat op dit punt geen beleid is ontwikkeld, verweerder niet ontslaat van zijn plicht elke aanvraag op zijn eigen merites te beoordelen.

Wettelijk kader

5. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder b, sub 1, van de Monumentenwet 1988 wordt onder monumenten verstaan alle vóór tenminste vijftig jaar vervaardigde zaken welke van algemeen belang zijn wegens hun schoonheid, hun betekenis voor de wetenschap of hun cultuurhistorische waarde.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de Monumentenverordening 2000 van de gemeente Heusden kan het bestuursorgaan, al dan niet op verzoek van belanghebbenden, besluiten onroerende monumenten als beschermd gemeentelijk monument op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel, voor zover hier van belang, hoort het bestuursorgaan voordat het over de plaatsing een besluit neemt de Monumentencommissie.

De Monumentenverordening 2000 kent verder geen criteria aan de hand waarvan aanvragen dienen te worden beoordeeld.

De beoordeling

6. Bij ontbreken van criteria opgenomen in de Monumentenverordening, stelt de rechtbank vooreerst vast dat verweerder de aanvraag terecht heeft beoordeeld aan de hand van de in artikel 1, van de Monumentenwet genoemde criteria en derhalve is nagegaan of het in geding zijnde graf vanwege zijn schoonheid, zijn betekenis voor de wetenschap dan wel zijn cultuurhistorische waarde monumentale status verdient. Niet in geschil is dat het aspect 'betekenis voor de wetenschap' thans niet aan de orde is.

7. Verder overweegt de rechtbank dat verweerder bij de beoordeling of sprake is van schoonheid en/of cultuurhistorische waarde beoordelingsvrijheid toekomt, hetgeen met zich brengt dat ter beoordeling voorligt de vraag of verweerder in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

8. Verweerder heeft zijn afwijzing van eisers verzoek tot plaatsing van het graf op de gemeentelijke monumentenlijst gebaseerd op de door de monumentencommissie ter zake uitgebrachte beoordeling, die op haar beurt weer deels is gebaseerd op het door Ten Dam opgestelde advies. Deze redengeving hield in dat noch ten aanzien van het aspect 'schoonheid' noch ten aanzien van de cultuurhistorische waarde reden bestaat om tot plaatsing op de monumentenlijst over te gaan. De rechtbank concludeert hieruit dat verweerder op grond van criteria ontleend aan de Monumentenwet tot een op onderhavig graf toegespitste beoordeling van de monumentale waarde is overgegaan. Anders dan eiser lijkt te stellen heeft de omstandigheid dat beleid ten

aanzien van het aanwijzen van oorlogsgraven als gemeentelijk monument ontbreekt, slechts een marginale, en in elk geval geen doorslaggevende, rol gespeeld bij verweerders besluitvorming omtrent eisers aanvraag.

Verweerders verwijzing naar het ontbreken van bedoeld beleid had dan ook slechts ten doel eiser mede te delen dat zijn verzoek opnieuw in beeld komt, zodra verweerder tot beleidsontwikkeling op dit punt zal overgaan. In dit verband heeft verweerder ter zitting voorts nadrukkelijk de indruk willen wegnemen als zou bij zijn beoordeling van de aanvraag gewicht zijn toegekend aan de omstandigheid dat het oorlogsgraf van eisers grootvader in historisch opzicht wellicht als controversieel kan worden aangemerkt. Eiser heeft dit niet weersproken.

9. Wat dan rest is het antwoord op de vraag of verweerder op grond van aan de Monumentenwet ontleende criteria in redelijkheid tot zijn bestreden besluit is kunnen komen.

10. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend en overweegt daartoe als volgt.

11. In zijn beroepschrift heeft eiser het standpunt ingenomen dat het bestreden besluit in strijd moet worden geacht met "het zorgvuldigheidsbeginsel als bedoeld in artikel 3:2 juncto artikel 3:4 lid 2 van de Algemene wet bestuursrecht". Aangezien aan een oordeel omtrent de redelijkheid van de uitkomst van de belangenafweging niet wordt toegekomen indien is vastgesteld dat het beslissend orgaan in strijd met artikel 3:2 niet de nodige kennis omtrent de af te wegen belangen heeft vergaard, heeft de rechtbank eiser ter zitting verzocht aan te geven hoe zij deze grief moet verstaan. Eiser heeft daarop verklaard dat naar zijn mening met name sprake is van een onjuist belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb.

Een en ander brengt met zich dat eiser er thans vanuit gaat dat het bestreden besluit is voorbereid met de nodige zorgvuldigheid als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb, hetgeen betekent dat verweerder de af te wegen belangen voldoende in kaart heeft gebracht. In dit licht bezien is de rechtbank van oordeel dat eiser niet heeft onderbouwd waarom de voor eiser nadelige gevolgen van het bestreden besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met dit besluit te dienen doelen. De enkele stelling dat van een dergelijke onevenredigheid sprake is, moet volstrekt onvoldoende worden geacht. De grief faalt derhalve.

12. In artikel 3:9 van de Awb, is bepaald dat, indien een besluit berust op een onderzoek naar feiten en gedragingen dat door een adviseur is verricht, het bestuursorgaan zich ervan dient te vergewissen dat dit onderzoek op zorgvuldige wijze heeft plaatsgevonden. Eiser heeft aangegeven dat het bestreden besluit in strijd is met de vereiste controle op het onderzoek, waarmee eiser kennelijk het oog heeft op het advies van de monumentencommissie en/of het in haar opdracht door Ten Dam uitgevoerde onderzoek.

De rechtbank stelt vast dat, nog afgezien van de omstandigheid dat artikel 3:9 van de Awb moet worden gezien als een verbijzondering van de algemene onderzoeksplicht die artikel 3:2 van de Awb het bestuursorgaan oplegt, eiser ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard dat er ten aanzien van de feiten betreffende het graf die in dit geschil aan de orde zijn, geen verschil van mening bestaat. Enkel de waardering van die feiten leidt tot verschillende conclusies.

Nu vaststaat dat de monumentencommissie en Ten Dam het in opdracht van eiser door C. Mertens opgestelde cultuurhistorisch rapport in hun advisering hebben betrokken en ook de overige gedingstukken geen feiten aan het licht hebben gebracht waarmee de

monumentencommissie en/of Ten Dam geen rekening hebben gehouden, is de conclusie dat van strijd met het bepaalde in artikel 3:9 van de Awb geen sprake is. De grief faalt derhalve.

13. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat het bestreden besluit in strijd is met het in artikel 3:46 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel. Eiser doelt daarmee kennelijk op zijn stelling dat het bestreden besluit enkel is gebaseerd op het advies van de monumentencommissie. De rechtbank stelt vast dat deze stelling feitelijke grondslag mist nu uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder het in de bezwaarfase overgelegde Vicie-rapport in zijn beoordeling heeft betrokken. Dat dit niet tot de door eiser gewenste waardering leidt, doet hieraan niet af. De rechtbank stelt verder vast dat het door eiser als nader Vicie-rapport aangeduid e-mailbericht van 20 april 2011 van later datum is dan het bestreden besluit. De rechtbank is overigens van oordeel dat het e-mailbericht niets toevoegt aan hetgeen eiser reeds had geponereerd. Van een motiveringsgebrek is dan ook geen sprake.

14. Gelet op al het voorafgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder, gezien zijn beoordelingsvrijheid in dezen, in redelijkheid tot zijn bestreden besluit heeft kunnen komen. In het door eiser, dan wel zijn adviseurs, aangevoerde heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om zijn standpunt aangaande de schoonheid en/of de cultuurhistorische waarde van het graf bij te stellen en/of advies van een derde in te winnen.

De conclusie

15. Het beroep is ongegrond.

16. De rechtbank acht geen termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten, dan wel te gelasten het door hem betaalde griffierecht te vergoeden.

17. Beslist wordt als volgt

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.M. Tadic als rechter in tegenwoordigheid van
mr. drs. J.J.M. Goosen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 november 2011.

Goosen
→

Tadic

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

*Partijen kunnen tegen deze uitspraak binnen zes weken na de datum van verzending
van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van
de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.*

Afschriften verzonden: **09 NOV. 2011**